

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 415/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. A. Z., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 24 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 Co 186/2011-97 zo 16. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. A. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2012 doručená sťažnosť Mgr. A. Z., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 24 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 186/2011-97 zo 16. mája 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na začatie konania podaným Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) 14. januára 2010 proti JUDr. L. K. súdnemu exekútorovi *«domáhal určenia že odporca „nemal žiadne zákonné oprávnenie na vykonanie exekúcie vypratáním nehnuteľnosti a predajom hnutel'ných vecí dňa 7. 3. 2007 v exekučnom konaní EX 432/2006, čím spôsobil navrhovateľovi materiálnu a nemateriálnu škodu vo výške 101.501,66 Eur“ a zaplata nia náhrady škody v sume 101.501,66 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 7 % ročne od 7. 3. 2007 do zaplata nia. Uplatnený nárok navrhovateľ odôvodnil opisom rozhodujúcich skutočností, v podstatnej časti rekapitulujúcim postup a rozhodovanie Okresného súdu Prešov v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 26Er/2636/2006 a postup odporcu pri výkone exekúcie vykonávanej na základe poverenia exekučného súdu pod sp. zn. EX 432/2006, tvrdiac, že pri výkone exekúcie vypratáním nehnuteľností a predajom hnutel'nej veci postupoval odporca v rozpore so zákonom. Rozpor so zákonom navrhovateľ videl jednak v absencii exekučného titulu pre vykonanie exekúcie odporcom, jednak v nedostatku pasívnej i aktívnej legitimácie účastníkov exekučného konania vo vz'ahu k vykonávanému rozhodnutiu, ďalej v pochybení odporcu pri výkone exekúcie, ktoré malo spočívať v tom, že vydal príkaz na vykonanie exekúcie a exekúciu vypratáním nehnuteľnosti uskutočnil dňa 7. 3. 2007, za situácie, keď navrhovateľovi nebolo doručené rozhodnutie exekučného súdu o povolení odkladu exekúcie, a tiež v tom, že pre povinnosť nepeňažnej povahy vykonal odporca exekúciu predajom hnutel'nej veci. Týmto konaním mal odporca, podľa tvrdenia navrhovateľa, pozbaviť navrhovateľa práva na oprávnenú obranu a vytvorením dojmu zákonného postupu materiálne a morálne ho poškodiť, pričom z „nevyčíslitel'nej škody“, ktorú tak odporca navrhovateľovi spôsobil, si navrhovateľ symbolicky uplatnil náhradu nemajetkovej škody v sume 100.000,- Eur a náhradu majetkovej škody v rozsahu ceny exekvovaného osobného motorového vozidla navrhovateľa v sume 1.501,66 Eur. Naliehavosť právneho záujmu na určení, ktorého sa návrhom domáhal, navrhovateľ odôvodnil tvrdením, že výkonom exekúcie sa „dostal do zlého svetla“ a stratil pozíciu farára farnosti B., pričom konštatovanie nezákonnosti vykonanej exekúcie by bolo spôsobilé ho do tejto pozície vrátiť...».*

Okresný súd rozsudkom č. k. 28 C 7/2010-72 z 24. marca 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov konania odporcu v sume 234,67 €.

Krajský súd na odvolanie sťažovateľa proti výroku vo veci samej a na odvolanie odporcu proti výroku o trovách konania napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho zamietavom výroku a zrušil a vrátil na ďalšie konanie vo výroku o náhrade trov konania.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených základných práv v podľa neho nesprávnych právnych a skutkových záveroch rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Krajský súd v Košiciach rozsudkom 11Co/186/2011-97 z 16. 5. 2012 porušil moje základné práva garantované Ústavou SR, keď potvrdil zamietnutie mojej žaloby o náhradu škody spôsobenej prekročením právomoci súdnym exekútorom JUDr. L. K. v exekučnom konaní EX 432/2006, ktorý mi neoprávnene zexekvoval moje motorové vozidlo na účely krytia trov exekučného konania a ktorý prekročením právomoci exekútora neoprávnene zasiahol do mojich práv a slobôd náboženského vyznania a viery, keď mi zabránil a naďalej mi bráni vo výkone funkcie farára vo farnosti B. neoprávneným vstupom do činnosti rozhodovania cirkvi, ktoré podľa článku 24 ods. 3 Ústavy SR, cirkvi a náboženské spoločnosti spravujú svoje záležitosti samy...“

Súdny exekútor porušil zákon, keď vykonal exekúciu vypratáním nehnuteľnosti, násilné vypratanie mňa, ako farára z farnosti B., ako nútený výkon rozhodnutia orgánu cirkvi – Arcibiskupstva K., ktoré však nie je rozhodnutím cudzieho správneho orgánu, nie je rozhodnutím vydaním v oblasti verejnej správy a neexistuje ani medzinárodná zmluva upravujúca záväzok (povinnosť Slovenskej republiky) vykonávať rozhodnutia cirkevných orgánov...“

Krajský súd v Košiciach porušil zákon aj rámcovo pri posudzovaní postupu súdneho exekútora, keď bez dôkazov klamlivo tvrdí, že došlo z mojej strany k bezdôvodnému odopreniu doručenia písomnosti v deň exekúcie 7. marca 2007... Krajský súd v Košiciach

tiež rámcovo porušil zákon, keď obhajuje protizákonný spôsob vymáhania trov exekúcie súdnym exekútorom formou krádeže môjho motorového vozidla. V exekučnom konaní Ex 432/2006 vedenom súdnym exekútorom JUDr. L. K. podľa § 63 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, nešlo o exekučný titul povinnosť zaplatiť peňažnú sumu, aby mohol vykonať exekúciu predajom hnutelných vecí, ale o exekučný titul vypratáním nehnuteľnosti, kde nemožno súdne trov vyexekvovať nejestvujúcim exekučným titulom. Okrem toho do dnešného dňa súdny exekútor neurobil, ani mi nedoručil, vyúčtovanie trov exekúcie z výťažku dražby ukradnutého auta. Týmto skutkom súdneho exekútora bolo porušené moje ústavné právo na vlastníctvo majetku podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR.

Krajský súd v Košiciach porušuje zákon, keď spochybňuje naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu, alebo práva. Práve súdny exekútor je na príčine, že jeho protiprávny úkon mi bráni už šiesty rok vo výkone funkcie farára, a šiesty rok mi bráni v užívaní môjho motorového vozidla. Ja ako štatutárny orgán som jeho skutkom hatený aj v správe cirkevného majetku, ktorý súdny exekútor zveril neoprávnenej osobe a tým hrubo zasiahol do správy farnosti, správy cirkevného majetku farnosti a poskytol priestor na zneužívame správy farnosti cudzou osobou.

Krajský súd v Košiciach porušil zákon aj v rozhodnutí o trovách konania...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné ústavné práva Mgr. A. Z..., právo na vlastníctvo majetku podľa článku 20 ods. 1 a právo na slobodu náboženského vyznania a viery podľa článku 24 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 11Co/186/2011-97 zo dňa 16. mája 2012 boli porušené.

Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach 11Co/186/2011-97 zo dňa 16. mája 2012 v celom rozsahu a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 24 ústavy rozsudkom krajského súdu.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených práv v nesprávnych skutkových a právnych záveroch vyslovených v napadnutom rozsudku.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 24 ods. 1 ústavy sloboda myslenia, svedomia, náboženského vyznania a viery sa zaručujú. Toto právo zahŕňa aj možnosť zmeniť náboženské vyznanie alebo vieru. Každý má právo byť bez náboženského vyznania. Každý má právo verejne prejavovať svoje zmýšľanie. Podľa odseku 2 každý má právo slobodne prejavovať svoje náboženstvo alebo vieru buď sám, buď spoločne s inými, súkromne alebo verejne, bohoslužbou, náboženskými úkonmi, zachovávaním obradov alebo zúčastňovať sa na jeho vyučovaní. Podľa odseku 3 cirkvi a náboženské spoločnosti spravujú svoje záležitosti samy, najmä zriaďujú svoje orgány, ustanovujú svojich duchovných, zabezpečujú vyučovanie náboženstva a zakladajú rehoľné a iné cirkevné inštitúcie nezávisle od štátnych orgánov. Podľa odseku 4 podmienky výkonu práv podľa odsekov 1 až 3 možno obmedziť iba zákonom, ak ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu verejného poriadku, zdravia a mravnosti alebo práv a slobôd iných.

Ústavný súd uvádza, že podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva označené sťažovateľom (čl. 20 ods. 1 a čl. 24 ústavy), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Sťažovateľ v sťažnosti výslovne nenamietal porušenie svojich procesných práv (čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom krajského súdu, ale dôvody sťažnosti (namietané nesprávne skutkové a právne závery rozsudku krajského súdu) v nadväznosti na posúdenie možnosti porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 24 ústavy posúdil ústavný súd aj z hľadiska možnosti porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom práva na spravodlivý proces je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu, s ktorého závermi sa krajský súd stotožnil) ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení skutkového stavu a ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho

právmocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Naopak, krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu, svoje závery ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (práv procesného charakteru) rozsudkom krajského súdu, preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 24 ústavy (práv hmotného charakteru).

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2012